

ת"פ 31988/01/14 - מדינת ישראל נגד סאיד אבו עאזרה

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 31988-01-14 מדינת ישראל נ' אבו עאזרה

בפני
בעניין: כבוד הסגנית נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

נגד
סאיד אבו עאזרה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עירית גלר

ב"כ הנאשם עו"ד עינת סופר

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירות של דרישה באיומים של רכוש ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

בתאריך 5/1/14 בשעה 23.20 לערך חזר המתלונן מעבודתו והלך ברחוב ביבנה כשהוא נושא על גופו תיק. הנאשם הגיח לפתע ואחז בידו האחת בגרונו של המתלונן ובידו השניה ניסה למשוך את תיקו של המתלונן וכן אמר לו: "תביא את הכסף, אם לא תביא את הכסף אני אדקור אותך". המתלונן התנגד ואף צעק לעזרה, אולם הנאשם המשיך לתקוף אותו בכך שהיכה באגרוף בפניו. כתוצאה מכך נגרם למתלונן דימום מאפו.

התביעה הדגישה את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, שהם שלמות גופו וקניינו של הפרט, כמו גם ההגנה על האוטונומיה של והגנה על תחושת הביטחון של הציבור.

מידת הפגיעה בערכים אלה, היא לטעמה של התביעה גבוהה בהתחשב בנסיבות המקרה ובאיומים שליוו את המעשים.

התביעה הביאה מפסיקתו של בית המשפט העליון על מנת ללמוד כיצד יש לנהוג בחומרה באשר למעשים מעין אלה.

לטעמה, על בתי המשפט לתרום תרומתם, ובהתאם להלכות אלה, להטיל על עבירות אלימות שפשו במחוזותינו עונשים מכבידים ומרתיעים.

התביעה הדגישה את הנסיבות לחומרה במקרה זה, את הדרישה באיומים לקבל את תיקו של המתלונן, את המשך תקיפתו של המתלונן, למרות התנגדותו וזעקותיו לעזרה, ואת החבלה שנגרמה לו. עוד הדגישה התביעה כי יש לראות לחומרה את העובדה כי הנאשם בחר לבצע את מעשיו ברחובה של עיר בשעת לילה.

מתחם הענישה הראוי לטעמה של התביעה נע בין 16-36 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

התביעה ערה לעברו הנקי של הנאשם, להודאתו באשמה ולאמור לגביו בתסקיר שירות המבחן ועם זאת, אין מקום לטעמה לסטות ממתחם הענישה ולקבל את המלצות שירות המבחן.

היא הפנתה באשר לכך להלכות בית המשפט העליון.

סוף דבר עתרה התביעה להטיל על הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס משמעותי ופיצוי.

ב"כ הנאשם הדגישה כי מדובר בהסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק וכי לשיטתה מדובר במעשים המצויים ברף הנמוך של מעשים מסוג זה, שכן העבירות לא בוצעו תוך שימוש בנשק קר או חם. יתר על כן, המתלונן הדף את הנאשם ועבירת הגניבה לא הושלמה.

ב"כ הנאשם הפנתה אל האמור בתסקיר שירות המבחן באשר לקורות חייו של הנאשם ונסיבותיו האישיות. עוד הדגישה ב"כ הנאשם את נטילת האחריות ואת הבעת החרטה והבושה של הנאשם, כמו גם את הרתמותו של הנאשם לטיפול.

לטעמה נע מתחם הענישה הראוי בין של"צ לשבעה חודשי מאסר בפועל. את טיעוניה תמכה בפסיקה.

עוד הוסיפה ב"כ הנאשם והדגישה את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה וכי מאז לא הסתבך הנאשם בעבירות נוספות.

לאור כל אלה עתרה לאמץ את המלצות שירות המבחן.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 21 רווק ועובד בעבודת מזדמנות לפרקי זמן משתנים.

הנאשם הודה באשמות וסיפר כי הוא חש בושה בכל הנוגע להתנהלותו הפלילית וציין כי הכתים את שמה הטוב של משפחתו ותדמיתו החיובית בעניי אחיו נפגעה. לדבריו ביצע את העבירות בשל לחץ חברתי מסיבי אשר הופעל עליו במסגרת אירוע חברתי שהתקיים אותו ערב. הוא מבין את תחושות הנפגע והפגין אמפתיה לתחושותיו.

הנאשם הביע מוטיבציה גבוהה לקחת חלק בטיפול ואכן נטל חלק פעיל ומשמעותי בסדנה טיפולית ואף נמצא מתאים לטיפול קבוצתי.

שירות המבחן התרשם מצעיר בעל כוחות ומוטיבציה לניהול חיים נורמטיביים ולערוך בחינה עצמית בכל הקשור לאירוע העבירה במסגרת טיפול ועל כן המליץ על הטלת צו מבחן בצד צו של"צ.

במעשיו פגע הנאשם במספר ערכים חברתיים מוגנים: הנאשם פגע בשלומו ובגופו של המתלונן, כמו גם בביטחונו האישי ואף בתחושות הביטחון האישי של הציבור כולו משמצא לפגוע כך באדם ההולך לתומו ברחובה של עיר.

בית המשפט העליון אמר את דברו באשר למעשים מעין אלה שעניינם דרישה של נכס באיומים:

"מדובר בעבירה חמורה אשר הפכה להיות נפוצה בעת האחרונה כאשר היא מכוונת כלפי עוברי אורח תמימים אשר הולכים להם ברחובה של עיר... ומכאן חובה על בתי המשפט לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה במקרים כגון אלה".

ראה ע"פ 7720/05 אבו עראר נ. מ"י.

דברים דומים נאמרו אף ב-ע"פ 1938/13 גרבאן נ. מ"י.

בענייננו מדובר אף באלימות שליוותה מעשים אלה.

מתחם הענישה הראוי למעשים נע בין 9-30 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם הגיח בשעת לילה אל עבר המתלונן שחזר מעבודתו והלך לתומו ברחובה של עיר ואחז אותו בגרונו, תוך שניסה למשוך ממנו את תיקו וליווה את מעשיו באיומים כי ידקור את המתלונן.

מעשיו של הנאשם לוו באלימות בוטה, אף מעבר לאחיזתו בגרונו של המתלונן ובמשיכת התיק ממנו, שכן הוא המשיך בתקיפתו את המתלונן גם לאחר שהלה זעק לעזרה והיכה אותו במכת אגרוף לפניו. כתוצאה מכך דימם המתלונן מאפו.

יש בנסיבות חמורות אלה האופפות את המעשים כדי להביא את עניינו של הנאשם אל המחצית העליונה של רף הענישה, אלא ששקלתי נסיבות לקולא.

הנאשם, צעיר בגילו, נעדר עבר פלילי, הודה באשמות והיכה על חטא. הוא מגלה אמפתיה לנפגע העבירה וחש רגשי אשמה ובושה עקב המעשים.

הנאשם הביע מוטיבציה להליך טיפולי ואף נרתם להליך כזה.

יש ליתן משקל לאפיק שיקומי ואכן יש בו כדי להשפיע על מתחם הענישה ולהביא לקולא, אך לא כפי שהמליץ שירות המבחן לעשות.

שירות המבחן אמון על שיקוליו של הנאשם ועל אלה בלבד, בית המשפט הוא שאמון על מכלול השיקולים, לרבות האינטרס הציבורי ובבואו לשקול את גזר הדין בעניינו של הנאשם, ייתן משקל להמלצות שירות המבחן, אך לא כשיקול בלעדי, אלא כשיקול במכלול השיקולים.

ראה לענין זה רע"פ 3058/07 פז נ. מ"י.

ובאשר למשקל שיש ליתן לאפיק השיקומי, ראה את דברי ביהמ"ש העליון:

"שקלנו איזה משקל יש לתת להליך שיקומי זה, יחד עם זאת, הליך השיקום, חרף חשיבותו, אינו יכול לאיין את החובה שהעונש יהלום את חומרת העבירה". (ע"פ 7530/12 מ"י נ. ג'אבר וכן ע"פ 452/14 דבוש נ. מ"י).

לאחר שיקול מכלול השיקולים, אני גוזרת על הנאשם -

עשרה חודשי מאסר בפועל.

מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם - 5/1/14-2/2/14.

שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות או איומים.

אני מחייבת את הנאשם בתשלום פיצוי למתלונן, עד התביעה מס' 8 בכתב האישום, בסכום של 2000 ₪.

סכום זה יופקד בקופת ביהמ"ש בשמונה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/11/15 והבאים אחריו בכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ג' תשרי תשע"ו, 16 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.